

FARSANG - FARSANG - FARSANG

Bál a Tisza Szálló összes termében

Február 20-án rendezte a JATE, hagyományos farsangi bálját Szeged reprezentatív hoteljében, a Tisza Szállóban. Több, mint ezer vendég mulatott, táncolt, szórakozott a presszó-, a tükör-, a koncert-, a földszinti étteremben és a koncertterem páholyi részében. Három zenekar, 14 pincér, az üzemnek összesen 50 alkalmazottja dolgozott a bálozók jó hangulata, kedélye érdekében a minden igényt kielégítő, gyönyörű szórakozóhelyen. A vendégek 5 féle bor és 8 féle rövidital között válogathattak. Erre az alkalomra külön menükártyát adtak ki. A földszinten meleg-, a koncertteremben hideg ételeket szolgáltak fel.

A vendéglátók tehát optimális körülményeket teremtettek az egyetem oktatói, hallgatói s a meghívottak részére. S hogyan szórakoztak a vendégek? Zsúfolt táncparkett, nagyszerű hangulat, jókedv és nevetés, ezek jellemezték az éjszakát. Az az aggodalom, amely a bál előtt megnyilvánult — attól tartva, hogy nem alakul ki egy közvetlen, feszetlen hangulat — a Tisza Szálló fényessége, eleganciája miatt, alaptalannak bizonyult.

A bál egyetlen szépséghibája, az, hogy 80 vendégnek nem jutott asztal, szervezési hibából adódott, amely azonban ugyancsak nem a vendéglátók terhére frandó (Egyesek a zsúfoltaság okát abban keresték, hogy a Hungáriához szokott egyetemi bálak túlságosan nagy létszámúak a Tisza méreteihez. Ez az indoklás nem jó, ugyanis mindkét szálló maximális befogadóképessége 950 fő). A mostani hibán okulva helyes lenne más alkalommal a belépőjegy megváltását minden esetben asztalfoglalással is egybekapcsolni. A Tisza Szálló, fennállása óta először adott helyet ilyen nagyszabású rendezvénynek.

Úgy véljük, helyes volt itt rendezni az egyetem farsangi bálját.

F. I.

Dante ilyennek álmódta a Purgatóriumot. Benn a koncertteremben már a nyitótánc, a palotához sorakoznak a párok, ott lent pedig a ruhatár előtt dúl a közelharc az utolsó kabátok elhelyezéséért.

S aztán dr. Antalffy György rektor megnyitó szavait követően kezdődik a tánc, vagyis előbb még a „megnyitótánc”, melyet az egyetemi táncosport tagjai adtak elő, mint képünkön is látható, magyaros temperamentummal.

Ez viszont már az igazi „bál”. Három zenekar húzta egész éjjel a talpalávalót a szálló termeiben s több mint ezer vendég szórakozott jókedvűen az idei farsang legnagyobb bálján.

Szabálytalan jegyzetek

A KOLLÉGIUMOSÍTÁSRÓL

Egy évvel korábban írt A hivatástudatról című cikkemben kifejtett egyetemi életformához az akkori József Attila Diákotthon bölcsészrészlegéből gyűjtöttem adatokat. A kép, amely kialakult — igaz, némi túlzásokkal —, lehangozó, kiábrándító volt. Hogy azóta mit változott a helyzet, ahhoz bizonyára nem elegendő elmondani, hogy a múlt félévében a diákotthoni tanulmányi átlaga 4,29 volt, hogy a több mint 2 óras fél év végi munkaértékelésen 10-on — volt aki több alkalommal is — szóltak hozzá, hogy itt vita alakult ki, kisebb a passzivitás, eltűnőben a cinizmus — nem elegendő mindezt elmondani, mert ezek csak tények, s a tények magukban — bármily furcsának tűnik is — nem elegendők a kérdés megválaszolására.

Nem elegendők, mert az ilyen kérdésekre, csak egy olyan hallgató tudja megadni a választ, aki benne él a közösségben, ismeri a diákotthoni élet minden apróságát, azaz ismeri azokat a körülményeket, amelyek a tényeket a diákotthoni élet egészévé teszik. Ezeknek a körülményeknek az ismerete nélkül a külső szemlélő csak egy látszólag helyes következtetésre juthat.

Eppen ezért nem kíséreljük meg a kérdés pontos megválaszolását, csupán olyan momentumokat ragadjunk ki a diákotthon életéből, amelyeknek problémaként való felvetése a munka

javulására utal, s amelyek más diákotthonokban is hasonló jelleggel előfordulnak.

A HALLGATÓK ÉS AZ ÁLLAMI VEZETÉS

A kollégiumosítás — lassan már elcsépeledt — kérdése számtalan kisebb-nagyobb gondot okoz. A problémák zömét a hallgatók és az állami vezetés közötti olyan nézeteltérések okozzák, mint pl. a kollégiumosítás külső és belső körülményeinek megteremtése. A »szembenálló« felek egy kicsit mintha csak a maguk oldaláról vizsgálnák a kérdést. (Ez különösen a hallgatókra vonatkozik.)

Az állami vezetés azt követeli a hallgatóktól, hogy jobb tanulmányi munkával, felkészültebb politikai, világnézeti magatartással, egy szervezett belső diákotthoni közösség kialakításával teremtsék meg a kollégiumosítás belső feltételeit. Jogos a követelés? — Jogos.

A hallgatók azt kérik, a lehetőségek adta határokon belül teremtsenek jobb szociális körülményeket, teremtsék meg a kollégiumosítás külső feltételeit. Mit kell azon érteni, hogy a lehetőségek adta határokon belül? — Hiszen év elején új takarókat vettek, úgy hírlík most is nagy összeg áll rendelkezésére a gazdasági hivatalnak további takarók, párnák vásárlására, ágynak kicserélésére. Amikor az előbb említett diákotthoni gyűlésen felvetették egy könyvtárral kapcsolatos kérdést, az igazgató elvtárs azonnal reagált: könyvek kellenek? Kérjenek! Van 6, 7, vagy ha kell 8 ezer forintunk is. S a kérdés lényege itt van. Miért kell takarót venni takarók helyett — tévedés ne essék nem a rongyos, szakadt takarók kicserélése ellen tiltakozunk — párnákat párnák helyett, ágynak ágynak helyett? Miért kell egy kollégiumi könyvtárat a valóban nélkülözhetetlen marxista tantárgyak kötelező olvasmányain túl fejleszteni 8 ezer forintért, olyan könyvtárat amelyben 6 hónap alatt 132 kölcsönző volt. Igen, miért vesznek azt, ami már van?

Báli aprólék

— Itt a palotás, itt van újra! Csupa báj, sikk könnyed elegancia, csodás harmónia. Az elektromos tánczene korában. Három hónap kellett ahhoz, hogy megtanuljak táncolni a tánciskolában. Kíváncsi vagyok...? No, de nem rontok ünnepet felesleges kérdésekkel! Csodállak Benneteket és tapsolok.

Mennyi selyem, brokát, nylon, biszu, meg csillámpor! Kis estélyik és szmokingok! Szegény pénztelen diákélet! Hol vagytok hajdani pákosztosok? És mennyi csinos lány? Azt mondják, Tahiti szigetén élnek a legcsinosabb nők. Nem merném kategorice kijelenteni...

Itt a Bál-i Gázság legújabb száma. Több iv humor, élc. Szellemesek ezek a jogász fiúk! Az egyik asztalnál halom:

— Gyerekek, felvettem az orvoskari spec. koll.-nak!...

— Ellopjuk azt a két mohát?...

— Kár lenne erőltetni fejkkel ülnek!...

— Ne téstázz! Jók vagyunk náluk. Szurnak ide!

— Rendben, de ha csont... Lőrincze Lajos bácsi hallaná!

Resti, fél őt.

— Kérek két lángost meg egy savanyú uborkát!

Sörös Frigyes

hogy év végén működésképes állapotban hozzák vissza, s a közben előforduló javításokat is intézzék el maguk. Aki ilyen körülmények között majd nem kér rádiót, az vessen magára. Egy rádió nem romlik el be- és kikapcsolásra. Miért nem használják fel ilyen eszközöket a fegyelem javítására? A hallgatók azt kérik tehát, hogy a rendelkezésre álló összegeket az illetékesek a hallgatók legfontosabb szükségletei szerinti osszák fel.

Persze a belső feltételeket lényegében nekünk, hallgatóknak kell megteremtteni. S ez a kérdés lényegi oldala. Addig nem lehet kollégiumosítani, amíg laknak olyan hallgatók a diákotthonban, akik ahelyett, hogy egy betört ablak üvegdarabjait összetakarítanák, értesítik a törtenékről a diákbizottság titkárait, hogy az intézkedjen. Ugyanitt mosdókagylókat azért kell aládúcolni, mert vannak, akik ezeket beszélgetés közben széknek használják.

Kétségtelen, van még valamiféle ízléstelen »szolgáljanak ki« szellem — érdekes lenne kikutatni társadalmi gyökereit — e szellem birtokeai aztán közvetlen környezetük rendtelenségét takarítónok felelőtlenségére akarják áthárítani. Ez a helytelen magyarázkodás mi sem bizonyítja jobban, mint a diákotthoni vitában kialakult kettős vonal, amelynek egyikében (a takarítókat felelősségrevonó részében) kizárólag olyan személyek foglaltak helyet, akik azokban a szobákban laknak, amelyekben a rend mindig kifogásolható, sőt sokszor elfogadhatatlan. Ezek a problémák sokszor jelentéktelennek látszanak, pedig komoly tartalmuk van, emberek nézeteit, felfogását tükrözik, itt éppen takarítóokról — annak csak az a dolga, hogy takarítson — másokról szereplőkről, portásokról.

S ha az állami vezetés azt követeli, hogy számoljuk fel ezeket a rendellenességeket, igazza van, jogosan követel.

DIÁKBIZOTTSÁG

A közösség fontos problémája a vezetés. A kollégiumosítás olyan ifjúsági vezetőket kíván, akik tapasztalatuk, rátermettségük, tekintélyük alapján alkalmasak arra, hogy egy szigorúbb feltételek közé zárt közösség munkáját irányítsák. Az eddigi tapasztalat azt mutatja, hogy a kari KISZ-funkcionáriusok legaktívabb részét a kollégisták teszik ki.

A diákotthon ifjúsági önkormányzatának személyi összetétele másodrendű kérdés maradt a kari vezetőség teendői között. Így fordult elő az, hogy a diákbizottság tagjai közül mindössze egy ember végzett munkát a múlt félévben, a többiek nem is próbálkoztak. Pedig ha kollégiumosítani akarunk, agilis emberekre van szükség. Az illetékes kari vezetőség feladata, hogy ügyesen oldja meg ezt a problémát.

Farkas István

S akik hajnal felé a sok táncotól elfáradtak már, azok a földszinti presszóban üldögélve pihenték ki magukat: természetesen bor, sör, konyak, likőr, vagy esetleg egy lélekűítő dupla fekete mellett. Míg nem zárórákor az első képünkön látható ruhatári tortúra után, ki-ki elindult hazafelé, hogy vasárnap délig kialudhassa még magát.